

Petre Ion Stoica s-a născut în anul 1955 în localitatea Fierbinți-Târg, județul Ialomița. localitate și a corespondat cu inimosul A urmat cursurile liceului teoretic din profesor Tudor Opreș, care era conducător al cenaclului literar din București - Săgetătorul, cel care i-a îndrumat primii pași în poezie. Obține tot în timpul liceului, un premiu doi la un concurs de creație literară de poezie, pe județ! După absolvirea liceului, continuă să scrie și are câteva colaborări la radio și la televiziune.

Lucrează într-un domeniu tehnic-telecomunicații și renunță brusc la preocupările sale literare, debusolat fiind și de realitățile anilor '90, când nu mai avea niciun reper cultural. Abia în anul 2014 se reapucă de scris, de data aceasta este vorba de o poezie în vers liber, iar în anul 2015 publică, primul său volum de versuri intitulat „Păpuși de tutun”.

În anul următor, publică volumul de poezii, ”Propoziții de iarbă”. Continuă să scrie și în anul următor publică, „Amara ispită a albului”. Anul 2018 îi aduce premiul trei la Concursul Național de Poezie Radu Cârnelci - prima ediție. În același an, publică „Îngrijitorul de duminici”, urmează „Timpul cailor de fum” în 2019 și ”Ferestre și interioare” în 2021.

Are onoarea să fie trecut în anul 2019 în Dicționarul personalităților din județul Ialomița - alcătuit de Biblioteca județeană „Ștefan Bănulescu” a aceluiași județ. Publică poezii în Poezia - Iași, Revista Sud, Urmuz, Arena literară, Literatorul etc. Este prezent în numeroase antologii literare. Despre poezia sa au scris Mircea Roșca, Aureliu Goci, Ana Dobre, Eliza Roha, Lucian Gruia. În prezent lucrează la o carte în proză și scrie poezie în continuare, postând adesea pe diferite rețele de

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

socializare.

RUGĂMINȚI

Lasă-mă să așez în copaci, muguri
Să aibă de unde să urce ziua de mâine
Până acolo unde îndrăznim să visăm atunci
Când nu suntem triști.
Lasă-mă să desenez în țărână, aripi
Să aibă de unde zbura idealuri, speranțe și mai ales
Să se ridice în picioare, odată și-odată, proscrisii.
Lasă-mă să așez în piept, inimi. Inimi adevărate
Care să țipe de durere, cum țipă în scutece, pruncii
Pe mine
Lasă-mă aproape de ale mele, mereu
Pentru că nu cunosc ceva mai fascinant decât

Aceste parcele amenajate cu cuvinte făcute
Să vindece!

FLUTURI, VARA

Pe-afară

Se plimbă o necunoscută cu părul negru,
Fâșâind ceva plăcut pe sub geamul adormit al
Ferestrelor mele.

Aspersoare susură în dreptul gazonului încins
De crampoanele unei după-amieze caniculară.
Din veioză cad fluturi născuți în clipa în care
Am așezat-o alături

Să văd ce mai este dincolo de malul albastru,
În virtualul în care se petrec atâtea sinucideri
voioase.

Bubuie

Pe un câmp de luptă insolit, cărăbuși. Între mine și
tine.

La fel, cuvintele. Fluturi, vara.

INSOMNIE ȘI CORMORANI

Uite

Cât de mult s-au înmulțit cormoranii!

Miroase a pește putred

Cer de deasupra lor și a noastră,

Ca un bordel infect.

Se reped

Noaptea înfometăți, cu pliscul lor portocaliu

Să înhațe

Meteorii fărămițați de îngeri printre blocuri.

Țipă

Mai tare decât ambulantele neadormite de pe
stradă

Când li se ridică în picioare puii, sprijiniți de
întuneric,

Apoi se prăvale sinucigași peste Ursa Mare

Până la ziuă, cormoranii!

POEȚII

Sunt niște neîndemânatici.

Nu îi puneți

Să prindă în cuie, ferestre.

Ei se pricep

Să potcovească doar cai de fum

Și să descopere, ascunsă

Linia orizontului

În galbenul de păpădie, primăvara,

Copilăria.

Își strivesc degetele

Când trebuie să vorbească cu cuvintele altora,

Ei, neîndemânatici, poeții!

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

LINIȘTEA, O BUCATĂ DE PÂNZĂ

Hrănește porumbeii
Cu felul pașnic în care așază
Pe marginea ferestrei
O bucată de pânză albă
Împăturită, la capul lui, noaptea
De mâini reci mirosind
A zăpadă.
Coboară păsări
Și-i ciugulesc din palme,
Linuștea. Apoi zboară cu ea
Peste ceilalți oameni, oameni ca el,
Buni.

TIMPUL ȘARPE

Ia după-amiaza asta
Și plimbă-te cu ea prin toate vârstele mele
Cum prin cercurile unui copac
Trece un vierme scuturându-și picioarele
De fiecare dată
Până când se naște o altă nimfă.
Ia după-amiaza asta
Și **arunc-o** te rog
Să-și zdrobească în ea maxilarele roz
Ticâloasele de secunde
Mai nesătute decât coropișnițele, decât
Cosașii și toate termitelile la un loc.
Timpul șarpe care își devoră coada, primăvara.

PRIN PIEPȚII SPARȚI AI CĂMĂȘII

Viața.
Deasupra fântânilor cu gâtul întins după apă,
În Câmpie.
Adie
Cum adie mătasea din steagul ridicat în mijlocul
Orașului,
Cum adie lanul de grâu clătinând cupolele roșii
Ale macilor, vara.
Cum adie
Prin piepții sparți ai cămășii, întâia noapte
De dragoste
Și nu se lasă dusă nici astăzi.
Viața.
Deasupra noastră cu gâtul întins după sânge!

UN ZMEU DE INIMĂ

Înima va fi ceva mai sus
După ce te bucuri că s-a reîntors la cuib, iată,
Rândunica.
Pare un fapt banal
Dar tu simți cum sângele tău coboară atunci

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

chiuind
Până în vârful degetelor.
Și când
Primești semne că alături de tine, va sta cineva
care
Iubeste aceleași cuvinte,
Sigur inima ta
Va fi ceva mai sus decât tine, decât ea.
Un zmeu din hârtie
De care amețit, stă agățat Pământul!

AȘCHII GALBENE DE COSITOR

Sânt spectatorul de pe dig.
Caut în apă răspunsuri la fel și fel de întrebări
De pe uscat.
Pulsează ceva și lumea aleargă după momeală,
Neatentă
La peștii cei răi, răpitorii.
Se lovește de tibia piciorului meu
Luna
Când din cer cad așchii galbene de cositor!

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

Doina Bârcă

*Independența
prin Cultură*